

Sygn. akt III AUa 1099/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Elżbieta Czaja
Sędziowie:	SA Barbara Hejwowska SA Małgorzata Rokicka-Radoniewicz (spr.)
Protokolant: protokolant sądowy Kinga Panasiuk-Garbacz	

po rozpoznaniu w dniu 23 marca 2017 r. w Lublinie

sprawy J. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji J. B.

od wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu

z dnia 16 czerwca 2016 r. sygn. akt VI U 1479/14

I. zmienia zaskarżony wyrok oraz poprzedzającą go decyzję i ustala J. B. prawo do emerytury od dnia(...);

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. na rzecz J. B. kwotę 390 (trzysta dziewięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego;

Małgorzata Rokicka-Radoniewicz Elżbieta Czaja Barbara Hejwowska

III AUa 1099/16

UZASADNIENIE

Organ rentowy - Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. decyzją z dnia 6 listopada 2014 roku odmówił J. B. prawa do emerytury, z uwagi na nieudowodnienie 15 letniego okresu pracy w warunkach szczególnych.

Od tej decyzji odwołanie do Sądu Okręgowego w Radomiu wniósł J. B., domagając się zmiany decyzji i przyznania prawa do emerytury. Podniósł, że w okresie od 1 lipca 1974 roku do 17 grudnia 1976 roku, od 15 maja 1978 roku do 18 grudnia 1987 roku i od 26 czerwca 1989 roku do 20 stycznia 1991 roku był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w Spółdzielni Usługowo- (...) w G. i wykonywał ciężkie prace załadunkowe i wyładunkowe oraz przeładunek materiałów sypkich, pylistych i toksycznych.

Sąd Okręgowy w Radomiu wyrokiem z dnia 16 czerwca 2016 roku oddalił odwołanie. Sąd Okręgowy ustalił, że J. B., urodzony (...), w dniu 6 października 2014 roku złożył wniosek o emeryturę. Zaskarżoną decyzją organ rentowy odmówił przyznania prawa do emerytury, wskazując, że na dzień 1 stycznia 1999 roku J. B. wykazał ogólny okres ubezpieczenia w łącznym wymiarze 28 lat, 6 miesięcy i 24 dni, ale nie udowodnił co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Jako pracy w takich warunkach nie uwzględniono okresów: od 1 lipca 1974 roku do 17 grudnia 1976 roku, od 15 maja 1978 roku do 18 grudnia 1987 roku i od 26 czerwca 1989 roku do 20 stycznia 1991 roku na podstawie świadectw wykonywania prac w szczególnych warunkach wystawionych przez Spółdzielnię Usługowo- (...) w likwidacji w G., gdyż nie powołano charakteru wykonywanej pracy i nie określono go według wykazu, działu i pozycji rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 roku. Ponadto powołane stanowiska pracy nie są zgodne ze stanowiskami podanymi w świadectwach pracy oraz powołane zarządzenie Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych nie ma zastosowania do pracowników zatrudnionych w spółdzielczości pracy.

W okresach od 1 lipca 1974 roku do 17 grudnia 1976 roku, od 15 maja 1978 roku do 18 grudnia 1987 roku i od 26 czerwca 1989 roku do 20 stycznia 1991 roku J. B. zatrudniony był w Spółdzielni Usługowo- (...) w G., w tym w okresie od 1 lipca 1974 roku do 17 grudnia 1976 roku na stanowisku operatora, w okresie od 15 maja 1978 roku do 18 grudnia 1987 roku na stanowisku kierowcy, a od 26 czerwca 1989 roku do 20 stycznia 1991 roku na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego. Przedmiotowa Spółdzielnia zajmowała się budową budynków gospodarczych, chlewni, usługami betoniarskimi, produkowała płyty stropowe, pustaki, bloczki, krawężniki i kręgi studzienne. W G. znajdowała się kopalnia żwiru i betoniarnia. J. B. pracował jako operator koparek(...)na podwoziuS.i na gąsienicach. Koparkę gąsienicową obsługiwał, gdy pracował na żwirowni, a na budowach pracował koparką na podwoziuS.. Jeździł także samochodami ciężarowymi marki S(...)i J.. Pojazdami tymi wykonywał wykopy, ładował żwir, piach i materiały te przewoził ze żwirowni do betoniarni, zsypywał żwir z betoniarni, woził zaprawę betonową na stanowiska pracy, rozładowywał też z wagonów szlakę do pustaków. Jeden kurs miał około 3 km. Pracował minimum 8 godzin dziennie, od godz. 7.00 do 15.00 lub 17.00. Podlegał kierownikowi transportu. Razem z J. B. pracowali: J. G., zatrudniony w okresie od 1974 roku jako kierowca i operator żurawia oraz W. B., zatrudniony w okresie od 1967 roku do 1994 roku jako operator spycharki.

W okresie od 18 grudnia 1976 roku do 15 maja 1978 roku J. B. zatrudniony był w Spółdzielni (...) w R. na stanowisku mechanika operatora. Przedmiotowa Spółdzielnia zajmowała się zaopatrywaniem sklepów (...). W tym okresie J. B. obsługiwał koparkę(...)na gąsienicach marki W.. Pojazdem tym rozładowywał węgiel, wapno, nawozy z wagonów na samochody ciężarowe oraz materiały budowlane. Pracował minimum 8 godzin dziennie, jednakże zdarzało się, że pracował od godz. 7.00 do godz. 24.00. Razem z nim pracowali W. S., zatrudniony w okresie od 1969 roku do 2000 roku jako kierowca i A. C., zatrudniony w okresie od 1970 roku do 1995 roku jako kierowca i operator koparki. J. B. jednocześnie był mechanikiem koparki, tzn. dokonywał jej konserwacji i pomagał mechanikom przy naprawach w przypadku drobniejszych awarii. W przypadku zaś poważniejszych uszkodzeń pojazdu, uzyskiwał pojazd zastępczy.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania J. B. co do jego zatrudnienia w Spółdzielni Usługowo- (...) w G. i w Spółdzielni (...) w P.. Charakter zatrudnienia w pierwszej Spółdzielni w przeważającej mierze potwierdzili świadkowie J. G. i W. B., a w drugiej świadkowie W. S. i A. C.. Ci ostatni świadkowie zeznali, iż J. B. pracował jako operator koparki, a jednocześnie dokonywał konserwacji oraz drobnych jej napraw. Znajduje to potwierdzenie w aktach osobowych J. B., gdzie wskazano stanowisko mechanika operatora. Zeznania powyższych świadków Sąd uznał za wiarygodne, rzetelne i obiektywne. Pochodzą one od osób obcych w stosunku do wnioskodawcy, nie nastawionych na konkretne

rozstrzygnięcie w sprawie. Świadkowie pracowali razem z wnioskodawcą w spornych okresach, wobec czego mieli możliwość obserwacji jego pracy.

J. B. nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego (okoliczność bezsporna).

Sąd Okręgowy orzekł, że prawo do wcześniejszej emerytury dla osób zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, z uwagi na datę urodzenia wnioskodawcy, regulują przepisy art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. 2013, poz. 1440, ze zmianami) oraz rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983, Nr 8, poz. 43, ze zmianami). Prawo do emerytury nabywają ubezpieczeni po osiągnięciu wieku przewidzianego m. in. w art. 32, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (1 stycznia 1999 roku) spełnili enumeratywnie określone przesłanki:

a) posiadają okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat- dla kobiet i 65 lat- dla mężczyzn,

b) legitymują się okresem składkowym i nieskładkowym, o którym mowa w art. 27.

Poza sporem w niniejszej sprawie pozostawało, że wnioskodawca w dniu (...)osiągnął wiek emerytalny oraz fakt, że nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego i udowodnił ogólny okres ubezpieczenia w łącznym wymiarze 25 lat. Okolicznością sporną było natomiast czy wykonywał prace w warunkach szczególnych wymienione w wykazie A w wymiarze co najmniej 15 lat i czy staż ten osiągnął przed dniem 1 stycznia 1999 roku. W szczególności czy wnioskodawca pracował w warunkach szczególnych w czasie zatrudnienia w Spółdzielni Usługowo- (...) w G. w okresach: od 1 lipca 1974 roku do 17 grudnia 1976 roku, od 15 maja 1978 roku do 18 grudnia 1987 roku i od 26 czerwca 1989 roku do 20 stycznia 1991 roku oraz w Spółdzielni (...) w R. w okresie od 18 grudnia 1976 roku do 15 maja 1978 roku.

Co do zatrudnienia w Spółdzielni Usługowo- (...) w G. J. B. przedstawił trzy zwykłe świadectwa pracy. Z pierwszego wynika, że pracował tamże w okresie od 1 lipca 1974 roku do 17 grudnia 1976 roku na stanowisku operatora. Z drugiego świadectwa pracy wynika, że pracował tam w okresie od 15 maja 1978 roku do 18 grudnia 1987 roku na stanowisku kierowcy. Z trzeciego świadectwa pracy wynika zaś, że pracował tam w okresie od 26 czerwca 1989 roku do 20 stycznia 1991 roku na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego. Przetłumaczył także dwa świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Z pierwszego wynika, że pracował tam w okresie od 1 lipca 1974 roku do 17 grudnia 1976 roku i wówczas stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał ciężkie prace załadunkowe i wyladunkowe oraz przeładunek materiałów sypkich, pylistych, toksycznych, żrących lub parzących w transporcie na stanowisku operatora maszyn, urządzeń, sprzętu przeładunkowego wymienionym w wykazie A, dział VIII, poz. 1 stanowiącym załącznik nr 1 do zarządzenia Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983 roku w sprawie wykazu stanowisk pracy w zakładach pracy nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, uprawniające do wcześniejszego przejścia na emeryturę oraz do wzrostu emerytury (Dz. Urz. MBiPMB nr 3, poz. 6). Z drugiego świadectwa wynika, że pracował tamże w okresach: od 15 maja 1978 roku do 18 grudnia 1987 roku i od 26 czerwca 1989 roku do 20 stycznia 1991 roku i wówczas stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę kierowcy samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony, wymienioną w wykazie A, dział VIII, poz. 2, stanowiącym załącznik nr 1 do powołanego wyżej zarządzenia Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983 roku.

Sąd Okręgowy na podstawie zebranego materiału dowodowego - przede wszystkim zeznań wnioskodawcy i świadków - uznał, że w okresach: od 1 lipca 1974 roku do 17 grudnia 1976 roku, od 15 maja 1978 roku do 18 grudnia 1987 roku i od 26 czerwca 1989 roku do 20 stycznia 1991 roku J. B. zatrudniony był w tej Spółdzielni i pracował jako operator koparek(...)na podwoziuS.i na gąsienicach. Koparkę gąsienicową obsługiwał, gdy pracował na żwirowni, a na budowach pracował na koparce na podwoziuS.. Jeździł także samochodami ciężarowymi marki S.(...)i J.. Pojazdami tymi wykonywał wykopy, ładował żwir, piach i materiały te przewoził ze żwirowni do betoniarni, zsypywał żwir z betoniarni, woził zaprawę betonową na stanowiska pracy, rozładowywał też z wagonów szlakę do pustaków. Podlegał

kierownikowi transportu. Pozwala to przyjąć, że w okresach: od 1 lipca 1974 roku do 17 grudnia 1976 roku (2 lata, 5 miesięcy i 17 dni), od 15 maja 1978 roku do 18 grudnia 1987 roku (9 lat, 7 miesięcy, 3 dni) i od 26 czerwca 1989 roku do 20 stycznia 1991 rok (1 rok, 6 miesięcy, 25 dni) – łącznie 13 lat, 7 miesięcy i 15 dni, J. B. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace wymienione w wykazie A, dział VIII, poz. 1 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, gdzie wymieniono ciężkie prace załadunkowe i wyładunkowe oraz przeładunek materiałów sypkich, pylistych, toksycznych, żrących lub parzących w transporcie, w wykazie A, dział VIII, poz. 2 – prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych), pojazdów członowych i ciągników samochodowych balastowych oraz w wykazie A, dział VIII, poz. 3 – prace kierowców ciągników, kombajnów lub pojazdów gąsienicowych.

Co do zatrudnienia w Spółdzielni (...) w R. J. B. przedstawił zwykle świadectwo pracy, z którego wynika, że pracował tamże w okresie od 18 grudnia 1976 roku do 15 maja 1978 roku na stanowisku mechanika operatora.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, akt osobowych J. B. jej zeznań i zeznań świadków W. S. i A. C. wynika, że w okresie od 18 grudnia 1976 roku do 15 maja 1978 roku J. B. zatrudniony był w Spółdzielni (...) w R.. Wówczas obsługiwał gąsienicową koparkę (...) marki W.. Pojazdem tym rozładowywał węgiel, wapno, nawozy z wagonów na samochody ciężarowe oraz materiały budowlane. J. B. jednocześnie był mechanikiem koparki, tzn. dokonywał jej konserwacji i pomagał mechanikom przy naprawach w przypadku drobniejszych awarii. W ocenie Sądu Okręgowego okresu tego nie można zaliczyć do pracy w warunkach szczególnych. W pierwszej kolejności należy wskazać, że za ten okres zakład pracy nie wydał świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Faktem jest, że prace kierowców pojazdów gąsienicowych wymienione są w wykazie A, dział VIII, poz. 3, będącym załącznikiem do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, jednakże ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie wynika, aby J. B. wykonywał te prace stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Nie potwierdza tego dokumentacja w postaci jego akt osobowych, gdzie J. B. oprócz operatora miał wpisywane stanowisko mechanika. Także przesłuchani w sprawie świadkowie W. S. i A. C. zeznali, że J. B. jednocześnie był mechanikiem koparki, dokonywał drobnych napraw i konserwacji oraz pomagał mechanikom.

Okres pracy wnioskodawcy w warunkach szczególnych wynosi 13 lat, 7 miesięcy i 15 dni. Nie zostały więc spełnione wszystkie przesłanki określone art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, tj. warunek posiadania co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze.

Od tego wyroku apelację wniósł wnioskodawca J. B. zaskarżając wyrok w całości. Wyrokowi zarzucał:

a. nierozpoznanie istoty sprawy poprzez niezbadanie jak dokładnie wyglądała praca w charakterze mechanika i czy była pracą w kanale wymienioną w wykazie A jako praca w warunkach szczególnych

a gdyby sąd nie uznał powyższego za zasadne zarzucał również:

b. błąd w ustaleniach faktycznych poprzez uznanie, że wnioskodawca nie wykonywał pracy jako kierowca pojazdów gąsienicowych w sposób stały i w pełnym wymiarze czasu pracy, a wykonując naprawy pojazdów wykonywał jej po 8 godzinnej pracy jako kierowca pojazdów gąsienicowych.

Wnosił o - w przypadku uznania pierwszego z zarzutów o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania - ewentualnie o zmianę wyroku poprzez zaliczenie okresu pracy od 18 grudnia 1976 roku do 15 maja 1978 roku jako pracy w warunkach szczególnych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie, aczkolwiek nie z powodu podniesionych w niej zarzutów odnoszących się do wadliwości ustaleń Sądu bądź braku takich ustaleń.

Sąd Apelacyjny w pełni podziela ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego odnoszące się do zakwalifikowania pracy wnioskodawcy w okresach: od 1 lipca 1974 roku do 17 grudnia 1976 roku (2 lata, 5 miesięcy i 17 dni), od 15 maja 1978 roku do 18 grudnia 1987 roku (9 lat, 7 miesięcy, 3 dni) i od 26 czerwca 1989 roku do 20 stycznia 1991 rok (1 rok, 6 miesięcy, 25 dni) – łącznie 13 lat, 7 miesięcy i 15 dni, jako prac w warunkach szczególnych wymienionych w wykazie A, dział VIII, poz. 1 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, gdzie wymieniono ciężkie prace załadunkowe i wyładunkowe oraz przeładunek materiałów sypkich, pylistych, toksycznych, żrących lub parzących w transporcie, w wykazie A, dział VIII, poz. 2 – prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych), pojazdów członowych i ciągników samochodowych balastowych oraz w wykazie A, dział VIII, poz. 3 – prace kierowców ciągników, kombajnów lub pojazdów gąsienicowych. Okres ten został wykazany przez wnioskodawcę dowodami z dokumentów z okresu zatrudnienia i dodatkowo zeznaniami świadków.

Sąd Apelacyjny z urzędu stwierdza naruszenie prawa materialnego poprzez niezastosowanie przepisu art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (tekst jedn.: Dz. U. z 2015 r. poz. 827 z późn. zm. - w brzmieniu pierwotnym). Zgodnie bowiem z tym przepisem do okresu zatrudnienia wlicza się w zakresie wszelkich uprawnień związanych z tym zatrudnieniem, okres odbywania służby wojskowej, jeżeli po jej odbyciu pracownik w ciągu trzydziestu dni podjął zatrudnienie w tym samym zakładzie pracy, w którym był zatrudniony przed powołaniem do służby. W myśl § 3 art. 108 ustawy o powszechnym obowiązku obrony, warunkiem wliczenia służby wojskowej do okresu zatrudnienia jest zachowanie terminów, o których mowa w art. 106 ust. 1 lub w art. 107 ust. 1. Zgodnie z § 5 ust. 1 ww. rozporządzenia Rady Ministrów z 22 listopada 1968 r. żołnierzowi, który podjął zatrudnienie stosownie do zasad określonych § 2-4, wlicza się czas odbywania służby wojskowej do okresu zatrudnienia w zakładzie pracy, w którym podjął zatrudnienie, w zakresie wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem w tym zakładzie oraz w zakresie szczególnych uprawnień uzależnionych od wykonywania pracy na określonym stanowisku lub w określonym zawodzie. Nadto ust. 2 omawianego § 5 rozporządzenia stanowił, iż jeżeli żołnierz po odbyciu służby wojskowej podjął zatrudnienie zgodnie z § 3 ust. 3 w innym zakładzie pracy, do okresu zatrudnienia w zakresie określonym w ust. 1 wlicza się także czas zatrudnienia w zakładzie pracy, w którym był pracownikiem w dniu powołania do służby wojskowej.

W ocenie Sądu Apelacyjnego obowiązek zatrudnienia żołnierza na stanowisku poprzednio zajmowanym równorzędnym lub zgodnym z nowo uzyskanymi kwalifikacjami dotyczył zakładu pracy, nie zaś żołnierza zgłaszającego powrót do pracy po odbyciu służby wojskowej. Przepisy § 3 ust. 4 i § 5 ust. 2 rozporządzenia z dnia 22 listopada 1968 r. wyraźnie zaś stanowią o możliwości podjęcia przez żołnierza - we wskazanych w nich warunkach - zatrudnienia w innym zakładzie pracy z wliczeniem okresu zatrudnienia w poprzednim zakładzie pracy do okresu zatrudnienia w zakresie m.in. wszelkich uprawnień uzależnionych od wykonywania pracy na określonym stanowisku lub w określonym zawodzie. Wnioskodawca po odbyciu służby stanął się do pracy w ciągu trzydziestu dni a zatem spełnił ten warunek, a tym samym okres ten, winien zostać zaliczony do okresu pracy w warunkach szczególnych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2016 r. II UK 319/15, uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego w składzie powiększonym z dnia 16 października 2013 r., II UZP 6/13 - OSNP 2014 Nr 3, poz. 42). Czas zasadniczej służby wojskowej zalicza się do okresu pracy wymaganego do nabycia emerytury w niższym wieku emerytalnym (art. 184 w związku z art. 32 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS) także wtedy, gdy, żołnierz przed powołaniem do zasadniczej służby wojskowej w ogóle nie był zatrudniony, ale po zwolnieniu z tej służby w ciągu trzydziestu dni podjął zatrudnienie i pracował w szczególnych warunkach pracy.

Po doliczeniu do udowodnionego okresu pracy w warunkach szczególnych - okresu 13 lat, 7 miesięcy i 15 dni okresu pełnienia zasadniczej służby wojskowej od 25 września 1972 roku do 18 czerwca 1974 roku (rok, 8 miesięcy i 24 dni) wnioskodawca legitymuje się okresem pracy w warunkach szczególnych łącznie 15 lat, 4 miesiące i 9 dni i tym samym spełnił wszystkie przesłanki do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym na podstawie art.184 ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz.U.

2016/778) Sąd Apelacyjny zmieniając wyrok i decyzję organu rentowego ustalił mu prawo do świadczenia od dnia ukończenia 60 roku życia.

Z tych względów i na mocy powołanego powyżej przepisu oraz na podstawie art.386 § 1 KPC Sąd Apelacyjny orzekł, jak w sentencji.

Orzeczenie o kosztach Sąd Apelacyjny oparł na przepisach art.98 KPC oraz § 9 ust 2 i § 10 ust.1 pkt 2 § 9 ust.2 i § 10 ust.1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800).